

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

2007. II. évfolyam 2. szám

az én világom

Bor István Iván grafikája

A MAIT díjazottai 2007-ben

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület 2007-ben az Életmű-díjat Szegő Andrásnak adományozta, amelyet 2007. április 12-én adtunk át Miskolcon a Művészetek Háza Kávézójában.

Ugyanitt emléklapokat kaptak a 2006. évben kifejtett munkájukért: Bari Gábor, Dr. Vida János, Édes Richárd, Leskó Imre, Mohácsy Donáth Csaba, Szabó Zsolt és Varga István.

A MAIT KHE 2007-ben a Lindák Mihály-díjat Dr. Gaál Ernőnek adományozta, amelyet 2007. május 10-én adtunk át Miskolcon a Művészetek Háza Kávézójában.

Szabó Sándor, elnök

Szegő András, Életmű-díjas költő, író

Dr. Gaál Ernő, Lindák Mihály-díjas költő, író

ANTOLÓGIA 2007

A MAIT Közhasznú Egyesület és a Hegyaljai Alkotók Társulása Ady Endre születésének 130. évfordulójára és elhunyt alkotótársunk, Bor István Ivánra emlékezve *Lázadó dalnok* címmel antológia kiadását tervezi.

A kötet jellemzői:

- A/5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes kemény fedeles borító, elől és hátul egy-egy festménnyel. Elöl most egy, a szerkesztők által kiválasztott festmény; hátul a pályázat festmény-grafika kategóriájának 1. helyezett alkotása lesz látható.
- A verseket és prózákat A/4-es formában, 16-os betűnagysággal, maximum 14 oldalig fogadjuk el.

Bekerülési költség rendes és tiszteletbeli tagoknak (beleértve a HAT-tagokat is) 1000 Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 2000 Ft lesz egy oldal (kérhető egy oldal is). 2000 Ft után osztunk ki 1 könyvet, 4000 Ft után kettőt, 6000 Ft után hármat stb.

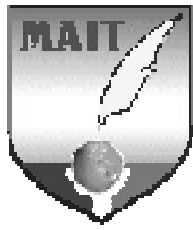
A művek **legvégső (!)** beküldési határideje: **2007. augusztus 1.**

A könyvbemutató ideje és helye honlapunkon lesz feltüntetve, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértésként. A kötetben való megjelenéshez 1 db fotó és 5–10 mondatos bemutatkozás is szükséges!

Beküldési cím: Szabó Zsolt (a MAIT titkára, szerkesztő), 3556 Kisgyőr, Tánics Mihály u. 8.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

Ha valaki támogatót szerez a kötet megjelenéséhez, akkor 10000 Ft-os támogatás esetén 6 oldalt, 20000 Ft és e feletti támogatás esetén pedig 12 oldalt ingyen kaphat a könyvben. Céges támogatóinknak az APEH felé igazolást tudunk adni, amely alapján a támogatás teljes összegével tudják majd csökkenteni adóalapjukat (maximum az adózás előtti eredmény 25 %-ig). Tartós adományozás (1+3 éves szerződés) esetén az adózás előtti eredményt csökkenti az adomány teljes összege, + az adomány további 20%-a (maximum az adózás előtti eredmény 25 %-ig).

III. HAT-MAIT Tarcali Alkotótábor

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület és a Hegyaljai Alkotók Társulása Egyesület idén is megrendezi a tarcali alkotótábort, idén már a harmadikat.

A tábor ideje: augusztus 15–19. Kapunyitás: augusztus 15. 12 óra, ebéd 14 órakor.

A tábor helye: Tarcál, Szondi út 23. (Pelles Miklósné Vendégháza)

A tábor maximális létszáma 30 fő.

Állandó programok: 9–13 óráig bemutatkozások, 14 órakor ebéd, 15 óra 30 perctől 17 óráig bemutatkozások, 18 órakor vacsora, majd utána szabadfoglalkozás.

A képzőművészek és fotósok 16-án estére állítsák össze a kiállítási anyagukat.

18-án este Gálaműsor. 19-én 12 órakor táborzárás.

Költségek részletezése: ebéd és vacsora egy napra 1200 Ft, szállás egy éjszakára 1500 Ft.

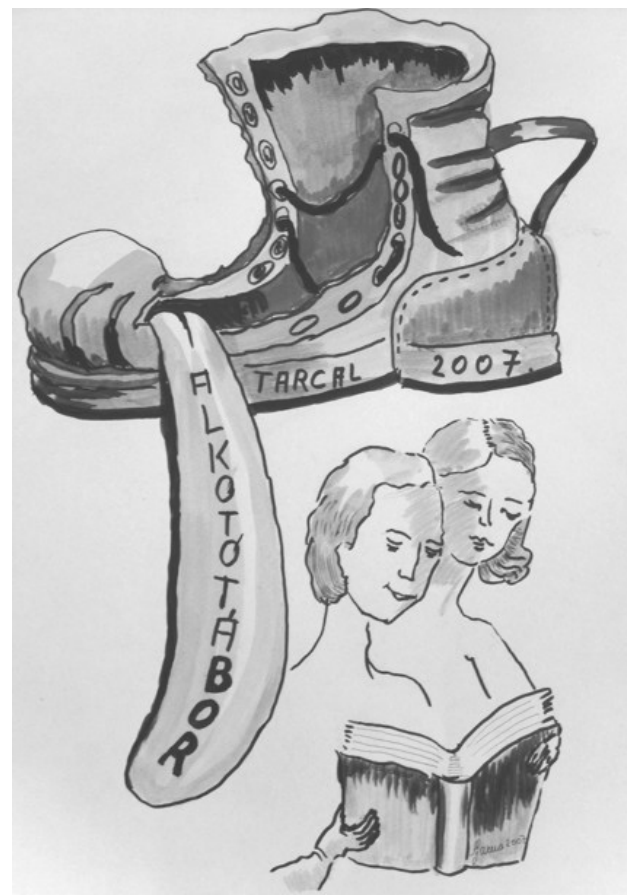
Összesen tehát négy napra 4800+6000 Ft=10800 Ft+ váratlan kiadások 1200 Ft, összesen 12000 Ft.

Kempingezés lehetséges 800 Ft egy éjszaka (sátorról mindenki magának gondoskodik), pince és borkultúra program vacsorával kb. 2500 Ft-ért igényelhető (főtt, füstölt sertécsülök köretekkel, hat vagy nyolc bor bemutatásával).

A tábor részletes programját mindenki megtekintheti majd a honlapunkon, illetve a tábornyitáskor ki lesz hirdetve.

Táborvezető: Leskó Imre.

Regisztráció (jelentkezés) július 15-ig Szabó Sándornál (3565. Tiszalúc, Hunyadi út 20. e-mail: mait@freemail.hu), augusztus 1-ig be kell fizetni a részvételi díj felét, 11-ig a másik felét (az igazoló szelvényt mindenki hozza magával). A befizetés címe: Pelles Miklósné, Tarcál, Szondi út 23.; közlemény: HAT-MAIT tábor (regisztráció mindenképpen szükséges!!!).

Barna András grafikái

Rövid híreink

- Domahidi Klára költő a Barátok Verslista *Négy őselem* c. költészet napi pályázatán II. díjat nyert a közönségzavazás alapján.
- 2007. június 6-án Szerencsen a HAT és a MAIT megalapítja a Bor István Iván-díjat, amelyet a két egyesület ezek után közösen fog odaítélni az arra érdemes képzőművészeknek.
- 2007. június 7-én 17 órakor Bor István Iván, grafikusművész emlékkiállítására lesz Pestszentlőrincen a Rózsa Művelődési Házban.

A HIDAK csoport

2006. december 9-én kezdődött el minden. Még senki sem tudott semmit, nem hallott semmiről, csak azt tudták többen, hogy valami lesz. Ezen a napon összejött 17 ember. 17 különböző karakterű személy... és megszületett a csapat. Egy karitatív est keretében diffundálódott, kovácsolódott össze abban a hitben, hogy mi is tehetünk valamit ahhoz a kollektív munkához, ami az egymáshoz közeledést, a békességet, és kreatív tudatunkat szorgalmazza. Nem kisebb célt tűzött ki maga elé ez a néhány ember, mint hogy identitásaink erősítsük, hagyományaink bemutassuk, és elsősorban emlékezzünk.

Emlékezzünk eleinkre, népünk egységére, gyarlóságainkra, büszkeségeinkre, emberi mivoltunkra...

Egyre tudatosabban *Hidak csoport*ként nevezve magunkat.

Mit is jelent a nevünk? A szándékaink szerint szeretnénk híd lenni két ember közt, két álláspont között, két partoldal között talán összekötő kapocsként.

Akár tudnak rólunk, akár nem, mi itt vagyunk. S visszük tovább szavainkat, képeinket, jeleneteinket.

Igen képeinket is, mert amerre megfordulunk, egy-egy képzőművész is elkísér bennünket, s kiállítása(-ik) erősít(-enek) minket.

De mi is történt azóta?

2007. április elsején Sajóvamoson ismételt előadtuk a *Regös ének* c. estünket.

2007. április 20. Böcs: vastapsot kaptunk közönségünktől, a vendégkönyv lapjai is szépen teltek köszönő szavakkal.

Körtvélyesi Mária (festő), Szabó Sándor (fotós) és Domahidi Klára (fotós) kiállítása igazán értő közönségre talált.

Végezetül hadd mutassam be a csapatot: Bukszár Anett, Dombai Helga, Dombai Rita, Dr. Vida János, Juhász Ágoston, Nagy Gábor, Nagyvárad Eszter, Nagyvárad Tünde, Nagyváradiné Takács Tímea, Pongó Anna, Szécsi Sándor, Szécsi Viktória, Varga Cintia Mónika, Varga István, Vargáné Farkas Mónika.

HIDAK zenés versszínház a MAIT tagja.

Örömmel várunk előadásainkra minden kedves érdeklődőt!

Varga István

Szabó Sándor fotói

A Hidak csoport előadása

Simon M. Veronikát és Szántai Sándort ünnepeltük

Kedves meghívást kaptunk Simon M. Veronika festőművésztől és Szántai Sándor költő-írótól.

2007. márc. 30-án tartották születésnapünnepségüket a Székesfehérvárhoz közeli Litéren.

Szabó Sándor elnök úrral ketten képviseltük a MAIT tagjait. Az út hosszú volt, de megérte elmennünk, mert láthattuk a művésznő műtermét, a legújabb, félig kész festményeit, és kiállítást a régebbi munkáiból.

Az ünnepi ebéd után a vendégek saját verseikkel, prózai műveikkel köszöntötték az ünnepeltek.

Nagy élmény volt részt venni ezen a zenés irodalmi délutánon, ahol zenével, tánccal színesítették a palettát.

Gratulálunk az ünnepelteknek, és további sikereket kívánunk!

Domahidi Klára

Szabó Sándor fotói

Simon M. Veronika és Szántai Sándor születésnapünnepsége

PÁLYÁZAT 2007

A MAIT Közhasznú Egyesület és a Hegyaljai Alkotók Társulása Ady Endre születésének 130. évfordulójára, és elhunyt alkotótársunk, Bor István Ivánra emlékezve *Lázadó dalnok* címmel pályázatot hirdet új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

Pályázni lehet a következő 4 kategóriában, az alábbiak szerint:

- Vers, ill. próza: a művek maximális terjedelme művenként 10 oldal, Times New Roman betűtípussal és 12-es betűnagysággal. Kézzel írott pályázatot nem fogadunk el.
- Festmény-grafika, ill. fotó: lehet másolat vagy fotó is, maximum A/4-es méretben!

A pályázat jelíges, azt fel kell tüntetni a borítékon, a pályázó adatai (név, cím, esetleg telefon, e-mail) külön lezárt kis borítékban legyenek elhelyezve a borítékon belül. A pályamunkára kategóriánként 2 alkotást fogadunk el. Pályázati anyagot nem küldünk vissza.

A pályázat 1–3. helyezette oklevéllel, egy éves tiszteletbeli tagsággal, valamint antológiánkban két oldal megjelentetésével lesz jutalmazva. A 4–6. helyezettek oklevéllel lesznek jutalmazva. A festmény-grafika kategória 1. díjas alkotása az antológiánk hátoldalán fog megjelenni színesben.

A pályázat díja rendes és tiszteletbeli tagoknak (beleértve a HAT-tagokat is) 1000 Ft, nem tagoknak 1250 Ft jelígenként.

A pályázat **legvégső (!)** beküldési határideje: **2007. június 31.**

Az eredményhirdetés ideje és helye honlapunkon lesz feltüntetve, de a helyezetteket postai úton kiértésítjük.

A pályázat beküldési címe: Szabó Sándor (a MAIT elnöke), 3565 Tiszalúc, Hunyadi út 20.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

Varga István: Regös ének

Szép zöld sztyeppén zúg a szél.
Álmos vezér beszél.
Szárnyaló hangja sas madár,
Susog lágyan, erdőbe száll.

Fejszés legény, jer velem!
Erdőelvét vedd meg velem!
Fejszés, gubás, lovas legény,
Minden nemes és szegény!

Kellj át velem a hegyen!
Vágtass zöld tengeren!
Ahogy zúg most a szél,
A regös néperől beszél.

Földet vesznek, folyót, hegyet,
Kedves anya földeket.
Avar, székely boldog pár,
Rég a megyerire vár.

Csehek, szlávok hajlonganak,
Ha kell, fejek hullanak.
Dézsmára megy sok lovas,
Üveghegyen fokos vas.

Át az Óperencián
Délcegen ül a lován.
Táncoltatni kész e nép.
Pányvájával csap elébb.

Előbb kazár, bolgár, rusz,
Elölünk mind elfuss!
S ha Bizánc térdre hull,
A frank nép is meghódol.

Aranymarha, német kereszt,
Tarisznyába rejtőzzetek!
A válogatott had vadul,
Tíz töménnyel lezúdul.

A jövődés megfogán.
Jurtát bont a hontalan.
Ósi földet feladva,
Elindulunk nyugatra.

K. Fekete István: Egy cél, egy akarat

Acsarkodik szomszéd a szomszédal,
Magyar a magyarral.
Mint fazékban az olvadt vaj,
Protonok, neutronok és elektronok milliárdjai,
Molekulákká egyesülnek.
Mint őskohó tégelyében a vas,
Génjeink rokon népek génjeivel keveredtek.
Mi végre hát a viszály, a harc?
Ósi vérünk mint a sarc,
Követeli jussait,
Amiért vérüket hullajtották ősapáink.
Éljen a magyar határon innen és túl,
Adják meg jogaikat csorbítatlanul.
Ha egy a cél és egy az akarat,
Az nem lehet, hogy elnyomják a magyart.

Szalay Anikó: Magyar kenyér

Áldott a kenyér, mindnyájunk étke,
áldott a kéz, mely teremtette,
s a dajkáló föld, jó kalászerlelő
ringató szél, nevelő eső,
Arany Nap, ezüst Hold,
ragyogó csillagok,
Köszönjük Isten, mi nekünk adatott!

Áldott a kenyér, asztalunk dísze,
áldott az ember, hogy imával kérte
azt a mindennapit, mely a legfontosabb,
az élet csírája, ó, áldott légy Uram!

Áldott a kenyér, áldott az élet,
minden falatjában ott van az ígélet,
Verejtékes munkánk jutalma, bére,
koldusnak nyújtva mily boldog vagy – érzed?

Áldott a kenyér, áldja a Teremtő,
Morzsáit hangyák cipelik a lejtőn,
Finom illata, mely oly messzire elszáll
Hirdeti itthon vagy: e Föld MAGYAORSZÁG!

Sélley Attila fotója

Bényei Vera: Honfoglalás 2000 után

Fának a gyökér.
Háznak az alap,
Játéknak a szabály.
Embernek a törvény,
Államnak az ember,
Hazámnak az első király.

Embernek szerelem,
Szerelemnek otthon,
Gyermekeink gyermekeinek
A HAZÁM!

Szabó Zsolt: Kisgyőr emléke Ma

Mint vak éjjeli lepke, Galyának
illata szállong, bolyong a tájon,
fájón megérint – emléke mának,
köszönt újra örökzöld hazámon.

Hol táncrea hív az ének, élek én,
kinek szonettje mégis fájdalom,
de bárhol sírjon, sorsom végzetén
is benne élsz – emléked oltalom...

Bölcsőm voltál, ma lelkem tábora.
Szomorú szívem nem felejt, soha.
Kisgyőr, örök varázslat vagy nekem!

S ha majd e föld ölébe eltemet,
sírom keblére véssék versemet. –
„Poéták szívével vívtam életem.”

Domahidi Klára festménye

Lászkai Erzsébet festménye

*Mohácsi Józsefné Zsóka:
Az énekesmadár*

Házunk elülső falán
Fészkel egy színes énekesmadár,
Minden reggel figyelem,
Ahogy énekel a végtelennek.

Szeretet trilláz felénk,
A felkelő nap fényét,
Amely megcsillan a fűszálak
Üde harmatán.

Mosolyt csal arcunkra,
Békét hoz mindennapjainkba,
Elvezet engem Isten magasztalására,
Születésnapom ajándéka.

Bari Gábor: Délibáb

Kisfalum határa sík mezején,
helyén lápnak, ősi mocsárnak,
nyár, akác hűvösén, delelt a fény,
ábrándos álmok, szerelmet vágytak.

Láttam ott én, lengő délibábot.
Szöttem az álmot, fűn heverészve
alkottam számos csodavilágot,
mit vágytam, áltenger tükrét nézve.

Ott épült szép, lebegő képzelet,
hol unta magát gémeskút csöbre,
tündéarcú képeket teremtett,
s remegő város nyelte, örökre.

Könnyű volt, mint szerelem születése...
Gyorsan tűnő, mint szívbeli sóhaj.
Szárba-szökött álmaim vetése,
s meghalt, egy apró szélfuvalattal.

Csata Jenő festménye

Dedik János: Lóhúsleves

Löttek, löttek, újra csak löttek. Szüntelenül szóltak a légelhárító ágyúk a Köröndön.

Én a Szív utcában laktam anyámmal és nagyszüleimmel, igaz, nem sokáig, mert a harmadik emeleti lakásunkat belövés érte. S ez volt a nagy szerencse, mert így lakhatatlanná vált, s kénytelenek voltunk leköltözni a pincébe. A költözés abból ált, hogy vittük, ami rajtunk volt, s nagyanyám piaci bevásárló kosarát. De erre még visszatérek! Nagyapám makacs ember volt, nem akart a pincébe menni. Azt mesélte, hogy ő az olasz fronton szolgált őrmesterként az első világháborúban, ő nem fél! De végül ő is jobbnak látta lehúzódni a pincelejáróba. Két nap múlva egy bomba a mi lakásunkat szelte ketté és az első emeleten robbant szét. Az egészségből csak emlék maradt.

– Odaveszett mindenünk! – siránkozott nagyanyám.

– De élünk! – szólt nagyapám igen határozottan.

Az óvóhelyen, egy nagy ajtólapon ruhástól feküdtünk. Élelmünk jóformán semmi sem volt, a kenyérről is lassan leszoktunk.

Nagyapám fájós fogú ember volt, mióta a fronton meglazultak a fogai, nehezen tudott rágni. Így aztán nagyanyám mindig levágta a kenyér héját és a nagy piaci bevásárló kosárba dobta, ami az asztal alatt volt. Ott gyűjtötte, hátha jó lesz még valamire! És milyen jó, hogy ilyen előrelátó volt! Most ebből készült a rántott leves és a jó ízűt a beletördelt kenyérhéj adta. Jól jött az ínséges időkben. Harmadik hete voltunk az óvóhely rabjai, az élelem egyre kevesebb volt, a kenyérhéj is elapadt. A pincelejárót a kapuval szemben, az udvar túloldalán volt. Nagyapám mindig a kijáratot leste, hogy milyen nemzetiségű katonák harcolnak éppen. Hol német, hol orosz egymást kilöve, méterről-méterre ment a harc. Nagyapám mind a két nyelvet elég jól beszélte, időnként, mikor egy kicsit csendesedett odakint, a fal mellett lapulva odakúszott a katonákhoz és konzerveket próbált szerezni. Ha sikerült, nagy örömmel kúszott vissza a pincelejáróba.

Utcai harcok dúltak az egész környéken, fegyverropogás, jajkiáltás. Hatalmas detonáció: kigyulladt a Rigler papírgyár is a Rózsa utcában. A szemben lévő iskolára egy nagy ládát dobtak ejtőernyővel, senki sem merte megközelíteni, hátha felrobban. Az utcai harc nem színt meg, megint a németeké lett a kapu alja.

– Jól tartják magukat – morgott nagyapám, de aztán újra orosz katonák integettek, hogy lefelé a pincébe! A Szegfű utca is kapott belövést, nagyapám rögtön megmondta, milyen kaliberű ágyúból jött a lövedék. Egész éjjel szóltak az ágyúk, aludni nem lehetett, sebesülteket költöztettek a pincelejáróba. Két katona behúzódtott egy kicsit pihenni, de egy tiszt észrevette, és rögtön kiküldte őket harcolni. Egyik reggel nagyapám, aki a lejáróban szundikált, arra lett figyelmes, hogy egy ló vonaglik a kapuval szemben. Megdörzsölte álmos szemét, hogy jól lát-e. Valóban egy katonaló feküdt egy felborult kordé előtt.

– Nem halunk már éhen! – szólt be köszönés helyett a pincelakóknak. Szerzett egy katonai bajonettet.

– Mit akarsz te azzal? – rémüldözött nagyanyám.

– Bízd rám! – mordult az öreg, s már a kabátja alatt volt a kés.

A kellő pillanatot kivárva, a lejáróból a fal mellett a kapuhoz osont. A katonák nem vették észre. Én nagyanyám szoknyája mögül figyeltem, mi lesz ebből? Remegtünk a félelemtől. A katonák csak ekkor vették észre, és vissza akarták küldeni a pincébe. Nagyapám valamit mondott nekik, majd a pincelejáróra néztek, aztán már nem szóltak többé. Az egyik katona utánament, megfogta a vállát, elállt és kidugta a fejét a kapun. Egy kicsit várt, majd fejével intett nagyapámnak. Az fürgén kiugrott a kapun és a lóra vetette magát. Előkerült a bajonett, erőteljes rántással a ló combjába szúrt. Kimetszett belőle egy jókora darabot. A remegő, friss húst magához ölelte, körülnézett, majd alkalmas pillanatban újra a kapualjban volt. A katona elismerően bólintott. Nagyapám fejbiccentéssel viszonzta a katona elismerését. Aztán sietve visszatért a pincelejáróba. Nagyapám lett a hős, és én is nagyon büszke voltam rá. Most már elhittem neki mindent, amit eddig az olasz frontról mesélt. Nem lehetett ott sem akárki az én nagyapám! Ilyen jó húsleves nem ettem azóta sem. Nagyanyám szerzett egy hatalmas fazekat, megfőzte benne a húst, s a pincelakók mind jóllaktak. Sokáig emlegették nagyapám bátorságát, aki az olasz fronton volt őrmester.

*Szegő András: Hadifogoly voltam Keleten (folyt.)**Csalódás*

A szanatórium területén mindenki tetszése szerint helyezkedett el, de a többség a megszokott társai közelében maradt. Szemrevételeztük a szanatórium épületeit, de a korábban érkezők annak már minden zugát elfoglalták. Az épületekben már nem volt egyetlen fadarab sem, hiszen a parkettát, bútort a korábban elszállásoltak már feltüzeltek, eltűntek még a lépcsőkorlát fogódzói is. Valami mellett kellett melegedni, április első hete volt, minden éjjel deresre fagyott az anyaföld. A park fái alatt, maradék bokrai között vertünk tanyát, fedél nem jutott, még csak egy tenyérnyi ereszaljat sem lehetett találni.

Nappal tekeregtünk, ismerősök után kutattunk, hátha az otthoniakról valami hírt hallhatnánk. Néha a napsütésben sikerült egy-egy órát ülve szundikálni és ábrándozni.

Az éjszakák hosszúak voltak. A hideg földön hárman összetársulva aludtunk. Egy köpenyt szétterítve hárman ráfeküdtünk, kettőt pedig összegombolva takarónak használtunk. A kimerültségtől egy keveset lehetett így aludni, de valaki mindig fészkelődni kényszerült, ezért rövidesen vége szakadt a kábulatnak.

Fel kellett állni és mozogni, mert az anyaföld hidege kegyetlenül tudott sütni. Ekkor még nem gondoltam, hogy ezt edzésnek lehet tekinteni, mert a későbbi hónapok folyamán, igaz, hogy már enyhébb időjárásban hetekig a szabadban, ugyancsak a földön aludtunk, amíg a barakk belső terébe nem kerülhettünk.

Komolyabb eszközeink nem voltak, így a dugeszban még megmaradt bicskákkal farigcsáltunk a fenyőfák kérgéből és felmászva rá szedtünk a még elérhető lombokból, gallyakból és ágakból, amiket még meghagytak. Ezekből kisebb tüzek lettek, és annak füstje és kicsinyke lángja mellett melegedtünk és toporogtunk az éjszakában. Aki át tudott kissé melegedni, az megpróbált újra aludni egy keveset, egyben helyet adva a másiknak a tűznél. Naponta kétszer kaptunk enni. Emlékezetem szerint minden alkalommal kukoricakása volt. Néha lehetett benne találni egy-egy pacal darabot is, de sok örömet nem tudott okozni, ugyanis gyanúsán sárga foltos volt. Magyar szakácsok főztek hatalmas kondérokban folyamatosan, csak az éjszaka egy részében szünetelt az üzem. Arra már nem emlékszem, hogy a vízellátásunk hogyan volt megoldva, mert működő vezeték nem lehetett találni a területen. Itt már szervezetek is alakultak. A tábor vezetősége nyilvántartásba vette az érkezteteket. 30–40 fős csoportok, szakaszok alakultak, nekünk egy tartalékos főhadnagy lett a parancsnokunk. Az ezt követőekben már ezzel a szűkebb együttesel tettük a dolgunkat.

Eddig még reménykedtünk az elbocsátó papír ígéletben, de itt már nem lehetett hallani, hogy innen csak zárt szerelvények indulnak tovább valahová. Felémlett előttem a korábbi hónapok propagandája – Szibéria, szögesdrótkerítés, őrtornyok – és tudtam, tudtuk, hogy csöbe húztak minket. Elhittük az ígéreteket, rosszabb helyzetbe akkor sem kerültünk volna, ha szökés után elfognak minket.

Időnként sorakoztattak és számoltak rendületlenül. Ilyenkor valamilyen beszéd is elhangzott. Egyik alkalommal a szokottnál is idegesebb körülmények között történt a sorakozó. Várakozással tekintettünk elébe, azt hittük, hogy sorsunk jobbra fordulása lesz a téma, netalán a hazajutásról lesz szó. Tévedtünk. Az orosz táborparancsnok tudomásunkra hozta, hogy a szanatórium területén eltemetett szovjet halottak fejfáit valaki összeszedte, ellopta. Kérte, jelentkezzen az, aki tud róla. Zúgolódás, beszélgetés volt, de jelentkező nem. Mindenki a környezetével tárgyalta a témát és így vagy úgy állást foglalt. Jobb érzésű emberek elítélték a cselekményt. Órákig álltunk, nézelődöttünk, zúgolódtunk, de megoldás nem született.

Közben figyelmünket lekötötte egy légi látvány. Két szovjet repülő gyakorlatozott a magasban. A gép típusára már nem emlékszem – vadászgép lehetett. Lélegzetállító mutatványokat végeztek, forgások, dugóhúzó, zuhanások követték egymást. Ilyen mutatványokat a repülőnapon sem lehet látni. Szemben repültek, majd váratlanul kitértek. Mindenki megfélemezett a gyülekezés okáról, forogtak a fejek, és az erős motorzúgást követve mindenki azokat figyelte. Már jó ideje folyhatott a légiparádé, mikor az ütközés történt. Minden úgy zajlott le, mint annak előtte, csak az egymás felé kanyarodó gépek összeértek, és pillanatokkal később már hulltak alá a szárnyak, törzsek, légszavak és még ki tudja milyen részei a gépeknek. A szerterepülő darabok között fel lehetett fedezni az egyik gép pilótáját is, aki már bizonyára holtan forgott és repült, mint gépnek bármely darabja. Lenyűgöző és borzalmas volt, annak ellenére, hogy nem volt szokatlan számunkra az elmúlás látványa. De ilyen értelmetlenül?

A légiparádé véget ért, tőlünk pár száz méterre földet értek a gép roncsai, és a sorakozó oka sem merült feledésbe. Alig, hogy a robbanások zaja elhallgatott, a táborparancsnok közölte, hogy ha nem áruljuk el, hogy ki tette, úgy minden tizedik foglyot főbe löveti. Utólag ezen elgondolkozva lehet, hogy csak fenyegetésnek szánta, de mi azt akkor halálosan komolyan vettük. Úgy emlékszem egy óras gondolkozási időt adott. Ennek a fele sem telhetett el, amikor véget ért a sorakozó. A főhadnagyunk másnap tudta meg, hogy a tettesek megkerültek.

A parancsnokok minden reggel eligazításon vettek részt a magyar táborparancsnoknál, amit a szovjetek fontosnak tartottak. Ezek fegyelmi és viselkedés témájú dolgok voltak. E hírláncon keresztül tudtuk meg, hogy a szovjet táborőrség nagy kiterjedésű nyomozást folytatott a sorakozó ideje alatt, és a ruszinok barakkjában megtalálták a fejfékon lévő feliratok névtábláit. Mi ekkor tudtuk meg, hogy a táborban ilyenek is vannak. Legközelebb pár nap múlva Temesváron találkoztunk hasonlókkal. Őket a Kárpátaljáról bevonult katonák, illetve foglyok közül válogatták ki, eltérő öltözettel látták el, jobb bánásmódban voltak részesítve. Nekik fekvőhelyük is volt, az őrséghez közeli barakkban voltak elhelyezve. Ott főzőcskézhettek is, így egyikőjük ezt a módját választotta a tüzelő beszerzésének.

Talán egy hetet töltöttünk Székesfehérváron, amikor a főhadnagyunk közölte, hogy holnap szállítmány indul és mi is benne leszünk. Nem nagy meggyőződéssel közvetítette, hogy a papírokat máshol fogjuk megkapni, talán a fővárosban, de bizalmunk e tekintetben már nagyon vérszegény volt.

Másnap késő délután, úgy emlékszem a táboron kívül megfelelő őrizet mellett bevagoníroztak minket. Az ajtót ránk zárták, és valamikor éjjel a szerelvény megrázkódott, majd útnak indult. A sötétben nem tudtuk, hogy merre járunk, az állomások sem voltak kivilágítva. Ha megálltunk valahol, az mindig a külső vágányon történt.

Már világosodott, amikor újra megrázkódott a szerelvény és megállt. A bedrótozott ablakon kilestünk, de sokáig nem nézelődhettünk, mert a vagonjaink fékező fülkéjében örök tartózkodtak, akik a megállás időszakában onnan lejöttek és elzavartak minek az ablaktól. A vágányok között is örök sétáltak. Később vasutasok jöttek, a vagonok tengelyeit kopogtatták. Ez olyan gondosan, hosszadalmasan történt, hogy szinte gyanús volt. Mintha magában beszélgetne, mondta, hogy a szegedi rendezőben vagyunk. Minden nap itt haladnak át a fogolyszállító szerelvények. Ha valaki üzeni akar az otthoniaknak, röviden írja le, a papírt hajtogassa össze kicsire és a padlódeszka résein át engedje le a sínek közé. Ha a szerelvény tovább halad, akkor a sétáló örök is beljebb húzódnak az állomás felé, majd összegyűjtik, és a papíron lévő címre elküldik az üzeneteket. „Visznek minket, de élünk. Csókolunk mindenkit.” Ehhez hasonló üzenetek kerültek papírra és potyogtak le a deszkák résein. Szerencsére még az abban az időben folyamatos zabrálások után is maradtak a köpenyek zsebeiben ceruzadarabok és papírfecnik.

Áldja meg az Isten azt a derék szegedi vasutast, aki az én üzenetemet is továbbította, mert évekig ez volt az egyetlen életjel, ami a szüleim kezébe eljutott. Hazatértem után szerettem volna köszönetet mondani önzetlen jóságáért, de már nem volt meg a levél, a borítékon nem volt feladó, talán nem is lett volna az biztonságos a részéről. A szerelvény nem sokára elindult, lassan gördültek a kerekek az állomás felé. Óvatosan haladt, hatalmas tömeg állt a sínpár mindkét oldalán, akiket a katonák igyekeztek távol tartani. A fogolyvonatot várták. Kiabáltak felénk, alakulatokat emlegettek, neveket kérdeztek, közben az örök folyamatosan lökdösték őket. Többnyire asszonyok és idősebb férfiak voltak.

Tőlük hallottuk, hogy minden nap itt várják a fogolyszállító vagonokat, hogy hátha hírt hallhatnak gyermekeikről, férjeikről. A vonat pár koccanás után megállt, de azonnal továbbindult, majd felgyorsult és rövidesen elhagyta az állomás területét. Fásult tekintettel néztünk ki az ablakon, aki elfáradt, leült a padlóra. Később ezt felváltá tettük, mert a vagon lakóinak egyharmadának jutott csak hely a padlón, a többiek állva beszélgettek, vagy néztek a semmibe.

A vonatunk Aradra érkezett. Itt már nem fordítottak ránk olyan nagy figyelmet, mint máshol. Román polgári ruhás örök sétáltak az állomásépület előtt. Jól szét lehetett nézni, mert a szerelvény az első vágányra állt be, és az ablaktól sem zavartak el olyan sűrűn minket. Emlékszem, madzaggal volt a román örök vállára akasztva a puskájuk. Itt kaptunk vizet is. A vagon ajtaját kinyitották, és a kinyújtott edényünkbe egy szedőkanál vizet mértek, amit két asszony vitt vagonról vagonig.

Nagy sürgés-forgásra figyeltünk fel. Tőlünk távolabb egy vagon padozatát felbontották, és négyen megszöktek. Talán a román őrség vehette észre és szólhattak a víz osztását irányító ruszoknak. A víz osztását azonnal leállították, minden vagon ellenőriztek és később Temesváron tudtuk meg, hogy az őrség milyen sajátos módon pótolta a hiányt. A vagon padozatát befoltozták, és a közelben kíváncsiskodó civilekből négyet elkaptak és betuszkolták őket a vagonba. A hiány ezzel ki lett egyenlítve. A négy újonc között egy olyan karszalagos ör volt, aki korábban a pályaudvar peronján teljesített szolgálatot. A szerelvény rövidesen elindult, és késő délután Temesvárra érkeztünk.

Temesváron

Hatalmas, kopár terület, szögesdrót, gyakorlott őrség. Ide látszottak a város épületei. A vagonokból folyamatosan parancsoltak ki minket, és szakaszonként katonás sorokba rendeződtünk. Soronként szembetaláltuk magunkat a már korábban említett ruszinokkal, akik alaposan átkutattak mindenkit, és teljes kopasztást végeztek. A zsebekből, evőedényekből mindent ki kellett rakni, majd ezt követően tapogatózással győződtek meg arról, hogy valami nem kerülte-e el a figyelmüket. Innen már alig lehetett valamit továbbmenteni.

A korábbi kopasztásoknál a főtörekvés az volt, hogy a zsebekben elférő lövő, szűrő, vágó fegyverek begyűjtésre kerüljenek – mert még ilyenek is akadtak – és egyidejűleg az olyan felesleges, flancos felszerelések, mint zsebóra, karóra, gyűrű stb. tulajdonjoga helyet cseréljen. Némelyik ruszki katona karján féltucatnyi karóra díszelgett, amit játékos kedvteléssel nézegettek és egymásnak mutogattak, vetélkedtek, hogy kinek van több. Ilyen értéktárgyak ekkorra már nem maradtak – legfeljebb elvétve ruhába varrva, és tulajdonosa görcsösen ragaszkodott hozzá. A leglehetősebb helyeket találta ki némelyik bajtársam arra, hogy apró ékszert, vagy egy-egy karórát elrejtessen. Még évek múlva is találkoztam olyan fogolytársammal, aki Szibériában ruhája rejtekéből elővett lapos, kis karórán meg tudta nézni az időt, pedig annak semmi jelentősége nem volt, nem érdemelt annyi fejtörést, amibe a rejtegetés ügyessége került. Itt már egymás között egy porció kenyeret sem lehetett volna kapni érte. De Szibéria még messze van, jelenleg a temesvári motozásnál tartunk. Hogy esetleg lapos levéltárcák, cigarettatárcák, kabátbélésben megbúvó apró értékek – töltőtollak, ceruzák némelyike még megmaradtak csak annak volt köszönhető, hogy a motozás környezetében tevékenykedő őrség számtalan „davaj bisztré” sürgetéssel készítette gyorsabb munkára a ruszinokat.

Amelyik szakasz átesett a motozáson, azt elvezették egy barakkba, hogy ott helyezkedjenek el. Hatalmas szálláshelyek voltak, emeletes fekhelyekkel. Késő délután volt, a korábbi táborlakók a vacsorán túl voltak, mi azt lekéstük. Szétnéztünk a barakkok környezetében. Százméternyi hosszúságú földprizmák sorakoztak egymás mellett, mintha hatalmasra nőtt sírhantok lettek volna, mint megtudtuk azok is voltak. Korábban ott tanyázó fogolytársak mesélték, hogy a táborban naponta több tucat fogoly hal meg vérhasban. A még korábban ott lakókra hivatkoztak, akik heteket, hónapokat töltöttek el az itteni barakkokban. Azok egy része pihen a prizmák alatt. Volt ott egy nyitott árok, amelybe a soron következő halottak kerültek.

Belenéztünk. Szép sorjában voltak elhelyezve az ismeretlen bajtársaink, és klórmésszel bőven leöntve várták a következő napi szállítmányt, ami folyamatosan meg is érkezett. Napközben is töltődött a gödör, de jelentős szállítmányra reggel lehetett számítani, mert az éjjel elhunytakat az ébresztő után szedték össze. Ahogy telt a gödör, úgy töltötték utána. Ha elérte a többiek hosszát, újat kezdtek.

Bővebbet szerencsére nem tapasztalhattunk, mert a mi szakaszunk csak egy éjszakát töltött ezen a helyen. Főhadnagyunk tájékozódott és megtudta, hogy minden ideérkező fürdésen, fertőtlenítésen esik át, és azt követően kerül be a továbbszállítandók közé. Voltak olyanok, akik jó néhány napja erre vártak.

Szerencsére olyan isteni zűrzavar volt, hogy a főhadnagy meg tudta lovagolni. Másnap reggel odafurakodott, ahol az aznap elszállítandók transzportját állították össze. Miután hangoskodott, hogy csapatával átesett a kezelésem és napok óta elszállításra vár, beosztották szakaszunkat is a bevagonírozandók közé.

Mi nem mentünk be a barakkba aludni, hanem azon kívül heveredtünk le, és összehúzódva, egymást melegítve töltöttük az éjszakát. Nem voltunk útjában senkinek sem, mások is aludtak még kint a szabadban. A drótkerítés mentén lévő őrtornyok őrei csak arra vigyáztak, hogy a kerítés közelébe ne menjen senki. A tábor területén egész éjjel mászkálhattunk. Akinek szükséglete támadt az nem ült le a latrina gerendáira, ezt előre megbeszéltük. Igyekeztünk a tábor berendezési tárgyai közül a legkevesebbel kapcsolatba kerülni.

Reggelre valamilyen levest kaptunk, amit megittunk és éberem figyeltük, hogy mikor állítják be a szerelvényt. A nap folyamán ezt sikerült kivárnunk, bekerültünk a vagonokba, és könnyű szívvel váltunk meg a tábortól, de még hetekig izgultunk az miatt, hogy valamelyikünk nem hurcolta-e magával a vérhast. Mint később kiderült, ezt megúsztuk. A szerelvény a délelőtt folyamán többszöri átszámlálás után elindult és másnap reggel többszöri megállás után megérkeztünk új táborhelyünkre, Focsániba. Az útközbenei várakozási helyeken valamilyen táplálékot is kaptunk. Utazás közben a vagon ablakán át az elsuhanó tájat néztük. Keserűen tapasztaltuk, hogy elhagytuk szép hazánk földjét és vonatunk a Kárpátokon túli tájakon gurul.

Román földön jártunk. Állomásokon áthaladva számunkra idegen viseletben lévő várakozókat láttunk. Sok kíváncsi, kárörvendő tekintet kísért minket mikor felfedezték, hogy magyarok vagyunk, pedig az elkövetkező esztendőknél közös hajóban eveztünk, mert társaink a fogságban a németeken kívül szinte csak románok voltak. A pályaudvarokon és a város érintésével feltűnően elegánsan öltözött és kikészített román tiszteket is láttunk. Nem voltunk ilyen látványhoz szokva. A mi tisztjeink, de az időközben látott szovjet tisztek is mind tábori öltözetben voltak, ezek pedig, mintha valamilyen divatlapból léptek volna ki. Az arcuk és a szájuk is ki volt többnyire festve, úgy néztek ki, mint a hímrinyók.

Focsániban kiszállítottak minket a szerelvényből, sorakoztunk, majd megindultunk a tábor kapuja felé. Az eddig látottaktól hatalmasabb terület, drótkerítés és őrtornyok fogadtak minket. A főbejárat két oldalán oszlopokra helyezett edényben olaj égett messzire világítva. Ez éjjel-nappal a hazai temetés szertartásaira emlékeztetett, mert ott világítottak az olajat tartalmazó edények így a halottak koporsója mellett.

Ebben a táborban már fegyelem volt. Természetesen itt újra motoztak, de már nem sok elvonnivaló volt. Fürödni mentünk, ami nagyon egyszerű volt. Ilyen események részesei utoljára hetekkel korábban voltunk, de az is csak lavórból, vödörből legtöbbször hideg kútvízzel még szép hazánkban történt. Nagyon el voltunk tetvesedve. A honvédségnél időnként előfordult, hogy egy tábori kazánal próbálkoztak a honvéd tetveket a ruhából gyéríteni, de nem nagy hatásokkal. A szőrzetünk közül körömmel próbáltuk kipiszkálni a tetveket részleges sikerrel. Itt megszabadultunk tőlük. Fürdés előtt szőrtelenítettek, de a hajak még megmaradtak. Edényben kaptunk melegvizet és hozzá egy darab szappant. Amíg fürdöttünk, ruháink összekötve egy forró gőzös helyiségben párolódtak. Fürdés után az ottani fogolyszemélyzet azt kidobálta az ajtón és abból mindenki kiválogatta a magáét.

Napi háromszori étkezést kaptunk, és barakkokban, emeletes fapriccseken aludtunk továbbszállításra várva. Focsáni nagy elosztó tábor volt, innen kerültek a hadifoglyok a Szovjetunió különböző területeire. Naponta többször sorakoztunk és addig számoltak minket, amíg a létszám megfelelőnek nem mutatkozott. Minden nap szerelvény indult, és néhány nap múlva a mi szakaszunk is sorra került. Ottilétünk ideje alatt az új szállítmányokból egyetlen ismerősre sem leltem. Vagonokba kerültünk, és másnap Konstanta kikötőjében láttuk meg a tengert. Constantából nem sokat láttunk, még hajnalodott, amikor a vonat befutott a városba, és a vízhez közel, a rakparton állt meg. Egymást lökdösve néztünk ki a vagon ablakán és csodáltuk azt a nagy nyüzsgést, ami látóterünkbe került. Életemben először láttam a tengert.

Hajóval Odesszába

Talán egy órát várakozhattunk, eközben azon tanakodva, hogy milyen élmény lehet hajóval utazni. Kiderült, hogy környezetemben még senki sem ült hajón, nemhogy tengeri, de még folyamin sem. Milyen jó is lenne tengeren utazni! Nem gondoltuk volna, hogy kívánságunk ilyen hamar teljesülni fog. Vagonból ki, sorakozás, majd számolás. Korábbi őreink eddig kísérték minket, az újak valószínűleg jövőbeli táborhelyünkről érkezhettek. Régi és új őreink pufajkás öltözetben voltak, a hajókon pedig kék ruhás matrózok teljesítettek szolgálatot.

A rakparti sorakozó ideje alatt már jobban szét lehetett nézni, a kikötő nagy részét beláttuk. Szorgalmas daruk gémjei forogtak és hajóból ki, vagy hajóba berakodtak. Hatalmas terhek függtek a daruk drótkötelein és minket lenyűgözött ez az eddig nem ismert látvány. Közelünkben olyan hajók is pihentek, amelyeken nem rakodtak, sőt semmilyen mozgás nem volt tapasztalható. Nézegettük a neveiket.

Közben elindítottak bennünket, és pár száz méterrel előbb az oszlopunk eleje egy hajóhidra kanyarodott fel. Messziről láttuk és olvastuk a hajó nevét: Transzilvânia. Ez a név bennem érzékeny húrokat pengetett meg, mert Erdély iránt mindig gyöngéd érzelmeket tápláltam, jól lehet még nem jártam ott. A hajó neve miatt talán még emlékezetesebb maradt számomra az utazás. Az elmúlt évtizedek alatt a nevek sokasága kopott ki emlékezetemből, ritkán ugrik be egy-egy volt bajtársam neve, nem emlékszem későbbi sok ezer kilométeres utazásaim során érintett városok többségének nevére sem, de a Transzilvániát halálomig nem felejttem el.

A hajóban már korábbi szerelvényekkel érkezett foglyok tartózkodtak, úgy látszott, hogy csak miránk várakoztak. A korábbiak az alsóbb szinteken helyezkedtek el, mi a felső két szintre kerültünk. Én a fedélzeten helyezkedtem el, ahonnan jól szét lehetett tekinteni. Nagyon sűrűn voltunk, éppen csak állni lehetett, de ezen túlmenően mindenki ott helyezkedett el, ahol az úri kedve tartotta, és ahová be tudott furakodni. Részemről kinéztem az egyik árbockörűli helyet, ahol vagy két méternyi magasságban egy körgyűrű alakú alkalmatosságot láttam és felmásztam oda. Jó ülőhelyet és remek kilátást nyertem.

Voltunk ott vagy hatan egymás szomszédságában. A hajó kellemesen hintázott a nagy leterhelés alatt. Volt, aki tudni vélte, hogy hatezer körüli létszámmal szokott utazni, a mi transzportunk kb. kétezer volt.

Néhány órás üldögélés után, mi ott a magaslaton megbeszéltük, hogy jobban jártak azok, akik a korlát mellett helyezkedtek el, mert ott arra rá lehetett könyökölni. A magaslati ülőhelyen a lábaink úgy elzsibbadtak, hogy az már elviselhetetlen volt. Le kellett volna menni, de odalent talpalatnyi hely sem volt. Az árbochoz alattunk többen támaszkodtak, mert úgy könnyebb volt állni, a helyet feladni senki sem akarta. Végül csak létrejött egy helycsere, mert került más kíváncsi is, aki úgy gondolta, hogy a fenti ülőhely mégis jobb lesz, mint a tömegben állni. Volt, aki a magaslatról lejutva a zsibbadt lábával összeesett...

/folytatjuk a következő számunkban.../

Majoros Zsuzsanna: Hajnali történet

(Bakhangya Zülfikár de Breganza de Genere Nagyorr esete a Bolhás-réti barlangkutató táborban, 1955 táján...)

Bükk-fennsíki Bolhás-réten táborunk volt minden évben. Egyik társunk Tamás néven ismertebb tán, – más vidéken...! A táborban biz’ mindenki Bakhangyaként tisztelteti. Azt kérditek, honnan kapta, mi e névnek az alapja...?!

Hát az óriás szorgalma!... Buzgólkodott, mint a hangya...! Ja, hogy miért „Bak”-Hangyaként?... Há-á-át... Talán, mert nem leányként...?!

Hogyan mondd...? Nem jól hallom...! No, de ezt már mégse’ állom! Megvádolni ilyen nemest...! Kinek haja tisztos, őszes...! Még hogy a nők...! Meg a lányok...! S ez irányú buzgóságok...?! – Az, hogy akkor még ifjabb volt...?! – És, hogy nagy hévvel udvarolt...?! Sok volt a lány...? Sok volt a nő...? Nem kereste...? ... - Nem tért ki - Ő...!

Mindegy ma már, mit fed e név! Mily eredet, – miről zenél!...

Történetünk kezdeténél, Bakhangya, ki elsőként kél.

Minden reggel így kezdődik: Hangya korán felöltözik. Legelőször klott-gatyát húz, mint mindenki, kit nem nyúz csúz. A szép, díszes öltözetet, – harmat ellen mi véd’ne meg?!...: gumicsizma egészíti tökéletes szépséggé ki! No, de Hangya úri-ember: a fejére jó – cilinder...! Kész a külső, – semmi zakó!... –, a kezébe’ vörös zacskó...! Mi jól tudjuk, más nem sejtí: vörös zászlóból készíti... Ebbe’ gyűjti, amit kíván, a hajnali, csendes órán.

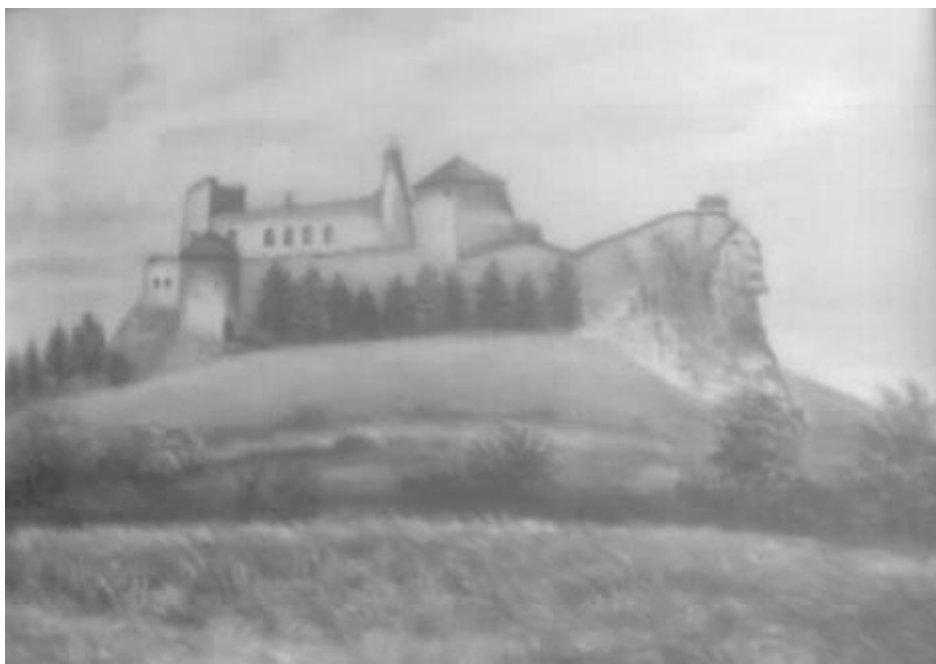
Gombát, bogyót, növényeket, – mikor, mi volt, – szedegetett.

Most is épp’ a fák közt lépdél, fenyőtűkön, puha lépttel, nesztelenül lépve ágra, nézelődik meg-megállva. Minden fűszál még harmatos, fenyőtörzset lágy pára mos.

Ekkor egy nesz – országútról? – megtöri a csendet balról. Hangya irányába tartva, asszony siet erre-arra: fenyők között nézelődve, rejtett zugot keresgélve. Látszik rajta, hogy sietős, ami dolga van, az sürgős. S mielőtt még Hangya szólna, vagy éppen csak megmoccanna, az asszony már pár lépésre tőle éppen megtalálta, s leguggolva, útra lesve, apró dolgát elvégezte. Ekkor felállt megkönnyülve, s ruházatát rendezgetve, most már szépen és nyugodtan, nézelődött ott legottan. Hangya állt, és lélegzetét visszafojtva csupán remélt: nem veszi a nő majd észre, s elmegy onnan végre, végre...!

Ám a sorsnak más volt útja!... Midőn a nő indult volna, tekintete fenyők között éppen Hangyába ütközött.

Szegény Hangya, mit tehetett?! A cilinderét lekapva, a nő előtt meghajolva, ennyit nyögött: „Szép jó reggelt!”

Varannai Margó festménye

Szabó Sándor fotója

Feinek, György: A tenger csendes

A tenger csendes,
Elült a vihar.
Hajó s hajósa
Kikötőbe ért.
Megjárva messze
Nagy kikötőket,
Bejárva messze
Tengerek vizét.

Megjárva messze
Álomvilágot,
Kikötőt érve
Horgonyt vet hajóm,
És most, a partról
Még visszanezve,
Újult erővel
Csendül fel dalom.

Üdvözlégy, Tenger!
Üdvözlégy, Világ!
Hajóm kikötött,
Újra itt vagyok!
Szigetek, s szirtek
Közt bukdácsoltam,
Zátonyra hajóm
Soha nem futott!

Üdvözlény, Te, ki
Mellettem állva
Fogtad kezem, míg
Vezettem hajóm!
Maradj a Hídon,
S vezessük együtt
Ezt a nagy bárkát,
– Az Élethajót!

Körtvélyesi Mária festménye

Hornok Magdolna festménye

Németh Tibor: Beszéljünk a nyárról...

Hámzó bronz testek fénylő melege,
napsütkezők, olajban fürdők
sörlehelete.

Csillámló vizek, bikinis csicsák
gyümölcsillatot, kedvelt zamatot
érlelő világ.

Apró zöldekkel tetves barackfák
gombák a szőlőn, futó kis gazok,
züm-m-szúnyogocskák.

Egy kemencében a kiszáradt kút,
de gyönyörködtet, mert kettőnké lett
ez az évszakút.

A színek éke piros, mint a vér,
a rózsák ágán a méregzöld is
életet ígér.

Mert késő este hunyorgó szemem
hulló álmában átöleltél már
csodás szerelem.

Tamás István: Balatoni Nyár

Tóparton víz csobban
nádas közt gyík surran.
Fa ágát szél viszi
zászlóként lengeti.

Vadkacsa halászik
vízhátán hintázik.
Távolban vitorla
úszik a Balatonban.

Kislányok-kisfiúk
örülnek a nyárnak.
Ha vége a szezonnak
Majd iskolába járnak!

Z. *Farkas Erzsébet: Hol voltál?*

Amikor a hajnal didergően pirkadó fényében
kiszüremelő könnyeimet megszelídíteni próbáltam?
Táskáim mélyére pakoltam fájdalmam ruháit, hogy
elinduljak emlékeim színhelyéről feledni magam.

Hol voltál? Amikor belémzárt mámorom sikolyával
útrakeltem keresztjeid csöndjében megbújt otthonomból?
Botladozva sajdukt bennem akaratom krisztustövis-imája
Magammal cipeltem, ami felémáradt szív-nyilaidból.

Hol voltál? Amikor megérkezésem borzongását
a nap melege, a víz gyógyító ereje sem bírta
felforrósítani?
Szívmeleg-magányban emlékeim partjain sétáltam
Csodás fürdővárosom virághabos tavaszában...

Tizenhárom csókküldésed szilánkjain epekedtem,
hogy titkolt szenvedélyem kitörni ne engedjem!
Hol voltál? Amikor könnyeim mögött vacogtam?
Mégfogtam volna kezéd – Reád gondoltam...

Imáim fókusza Krisztus útján végigvezetett:
Megostorozva, tövissel koronázva, keresztet hordozva
Keresztre feszítve. Belehaltam fájdalmamba, de
Hittem a feltámadás örömnépének mámorában.

Hol voltál? Amikor zsolozsmákon ujjongott lelkem
Visszakaptam önmagam. Újra fölfénylett napom!
Szerelmes szavaid mobilom ablakára ereszkedtek
Csontjaimon keresztül éreztem veled-létem!

A tegnapok váltott távolában szeretet-éhesen
Táplálkozik belőled görcsös magányom!
Hol vagy? Mirtusz-koszorúm-égette sebeim
naivan bevésték léted képeit napjaim perceibe.

Művész-műhelyed páholyából küldött mámoros
szavaid lehütöm. Nem érted! Nem is értheted...
Lelkem száguldásait, csordultig telt belső világom
mámorát. Hangszilánkot szór a szél – Itt vagy még?

Gondolataid elvesznek a semmiben! – Elhalkulsz...
Üzeneteid megérkezve nézik az üres ablak
nyitott kereteit. De már messze jársz...
Végső üzenetem sem talál. Miért? Eddig sem voltál.

Leskő Imre: Aszály

Szomjazik a föld, troszka lett,
a táj is kiszárad.
Az égbolt, amit néz az ember,
láthatóan fárad.
Felénk árad „mediteránia”,
Ő is a teremtő fia,
de nálunk nem várt mostoha.
Testvérünk itt nem lesz soha.
Kiszárad a föld, szomjas a torok,
az „Élet habos oldalából kortyolok.”
Teremtőm! Egy korsót fizetek Neked!
Öntözd meg érte, a szomjas földeket.

Domahidi Klára: A Teremtőhöz
/A Föld napjára/

Messze vagyok tőled, Atyám,
nagyon messze, távol,
mégis szíved szeret engem,
és rám találsz bárhol.

Egy picike harmatcseppben
megcsillan a fényed,
a legkisebb fűszálban is
ott rejtőzik lényed.

Aki felnéz sötét éjjel
csillagfürtös égre,
felteszi talán e kérdést,
hogy mindez mi végre?

Láthatjuk kezdednek nyomát
barackfavirágban,
csodálatosan tervezett
kicsiny csigaházban.

Te alkottad meg a Földet,
álmodtad ily szépnek,
és mi mégis pusztítjuk azt,
s elfelejtünk téged.

Bezárjuk előtted szívünk,
naponta vétkezünk,
pedig Te hosszan túrsz értünk,
s nyitott könyv életünk.

Add Uram, hogy ki még nem lát,
fogadjon szívébe,
irgalmad találja meg őt,
s töltsse be szent béke.

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Farkas Eleonóra: Napjaink áradása

Esteledik, az árnyak nőnek,
fekete leplet von az éj.
Gyengülő sóhajként vetülnek
a félelmek az ég felé.

Sokat szenvedett már e nemzet,
gyakran elhalványult a fény,
de mindig visszaemelkedett,
s újra kizöldült az erény.

A koroknak sötét homályán
Csak „egy” út mutat felfelé:
A szenteknek buzgó fohászában
át zug a jel: az Istené.

Perzselő lángoszlop nyomában
válassza ki a népeket,
kik bátran indulnak utána,
vállalva ezt az életet.

Tudják, nem lesznek kiemelve,
fejük dicsfény nem övezi,
mégis túlpártot látnak messze
a hétköznapi hősei.

Úgy sugároznak a világban,
ahogy ránk ragyog a Nap,
s a percek küzdő áramában
az ember újból fennmarad,

mert lelke örökké szabad.

Sélley Attila: Mea culpa

Bocsáss meg Kedves,
Mebántottalak.
Magadra hagytalak.
Elhagytalak.

Szíved összetörtem.
Tudom magam is
Sokszor gyötrődtem,
Összetörtem.

Most, hogy újra vagy
Itt vagy.
Enyém csak az enyém vagy
Nem engedlek!

Szükségem van rád,
De nagyon
Szeretlek, csókollak.
Ugye hagyod?

Ugye, hagyod, hogy
Ragyogjon a Nap.
Csillagok játéka
Lelkemre hat.

Székhács László: Panaszkodás

A felkiabált szavak,
visszazuhannak.
Arcodba csapnak.
Fohászodj! Megváltást!
Még és még és még!
Mást már nem tehetsz.
Gondok. Már görcsökké
szilánkosodtak.
Torkod szaggatják,
amikor kisírod. Bögöd.
A könnyörgést. A jajt.
Bizony! Isten!
Hát miért nem hallod?

Kifulladtak a szavak.
Szétkiabálva erre-arra.
Mind szemét? Üres?
Hallhatatlanok? Isten!
Hát ezért nem hallod?

Te megtiport, már ne kiabálj.
Írd rongy kendőkre,
és akasztgasd a szelekre.
A gondot! A fohászt!
Küldd, küldd csak fel az égbe.

Isten! Te meg olvasd el végre!
Vissza ne dobáld. Nézz le!
Adj életet, időt, erőt,
a kapott nyomorhoz betevőt!

Maczkó Edit: Ha

Ha langyos szellő lengedez
És átoson a fák ölén
Emlékeim dajkálom mik
Leülnek körém.

Az őszi fény, ha simogat
Mint bágyadt irgalom
Szél pólyában szunnyad,
Simul arcodon.

Zúzmarában dideregve
Fűszál csillan olykoron
Eszembe jut ha megvillant
Napnak fénye hajadon.

Ha szikes földben élet sarjad
Imáimmal öntözöm
Ha szikra kell a kemencébe
Én pokolra költözöm.

Gaál Ernő: Pedagógus napra

Megéltem már néhány évet
Sok iskolát végeztem
Pályám során számolatlan
Pedagógust ismertem

Volt közöttük keményszívű
Akaratos tanító
Akinek csak siserehad
Volt a szurtos nebuló

Akadztán jámborlelkű
Virágszál is bővében
Kinek kacér szemeitől
Diák nem fért bőrében

Legyen kemény hajthatatlan
Engedékeny netalán
Azt akarta mind a kettő
Remekeljünk a vizsgán

Hogy az élet iskoláját
Járjuk végig sikerrel
Vértezzük fel tudásunkat
Hatalommal ér az fel

Most miután megöszültem
Mindent másként nézek én
Tanárain csak jót tettek
Velem annak idején

Itt az óra megköszönni
Dicséretet nádalcát
Emberségünk az eredmény
Szeljük fel hát a tortát

Végezetül annyit mondok
Nevelőknek napja van
Éljenek ők pont ez okból
Halálukig boldogan

Simon M. Veronika grafikája

Bor István Iván grafikája

Szabó Sándor: A művész kezében
/Simon M. Veronikának/

Színek keverednek
a szivárvány palettán,
a művész kezében
az ecset meg sem áll,
szalad magabiztosan
a fehér vászon
Istentől áldott rónáján.

Megelevenednek a múlt
elfelejtett évei,
megérintheők a jelen
megfoghatatlan pillanatai...
érzelmeinket magával
ragadja a képzelet
egy végtelen utazásban.

P. Vargáné Mohácsi Kinga:
A költészet napjára

A költészet szárnyán
szálltam én
messze fellegekbe
repültem égre, földre
száguldoztam
múltba, jelenbe.

Szép múzsám karjai közt
álomvilágban éltem,
képzeletem elragadott
tova repülve vélem.

Bozók Ferenc: Költő és a lepke

Költő, ki a tűzbe szerelmes,
ugrik a lángba legott,
és lángpiros ő, gyönyörű fény,
mint ama lepke, amott.
Szép lepke, ki táncol a tűzhöz,
s lobban az éke, a szárny.

Kedves Olvasó!

Következő rendelési határidő: 2007. augusztus 1.
Következő lapzártá: 2007. augusztus 15.

Emlékeztető!

- A *Lázadó dalnok* című antológiánk legvégső (!) bekerülési határideje: **2007. augusztus 1.**
- A *Lázadó dalnok* című pályázatunk legvégső (!) beadási határideje: **2007. június 31.**
- 2007. július 19-én és szeptember 13-án alkotóműhelyt tartunk Miskolcon, a Művészetek Háza Kávézójában 15 órától.

Programjainkra mindenkit sok szeretettel várunk!

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

Kiadja a Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület

Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke

Főszerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Domahidi Klára, Édes Richárd,
Szabó Sándor és Varga István

Szerkesztőség: 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Honlap: <http://mait.ini.hu>
E-mail: mait@freemail.hu